

og søger ikke at slippe for nogen Udgift ved at afgive en ikke fuldstændig paalidelig Erklæring til Undervisningsministeriet — at den af Dyrtidshensyn har forhøjet Lønnen for sine Lærere, som derved har opnaaet den Fordel, som andre Lærere ikke faar: at faa et pensionsgivende Løntillæg — de 25 pCt., som her er foreslaaet, er ikke pensionsgivende —, saa faar Lærerne desuden fra Statens Side det, som kræves til, at det, Kommunen uddeler til Lærerne, kommer op paa de 25 pCt. Det er mig ikke klart, hvorledes en anden Løsning kunde tænkes undtagen den meget kategoriske, at man slettede det hele, hvorved Staten altsaa kom til gennem Dyrtidstillæget, ogsaa at give de Lærere forhøjet Løn, som allerede havde faaet deres Løn forhøjet ved kommunalt Dyrtidstillæg, hvorved disse Lærere jo blev langt heldigere stillet end de andre. Den Indvending, som de Herrer stadig fremsætter, er joden, at man stiller nogle Lærere langt bedre end de andre. Hvorledes skulde det være muligt andet? De Kommuner, som har forhøjet deres Læreres Lønning, har jo allerede stillet disse Lærere bedre end Lærerne i andre Kommuner. Forholdet her i Landet er jo det, at Loven tillader, at man har et vist Spatium med Hensyn til Grundlønnen; Kommunerne kan forhøje den uden Indenrigsministeriets Tilladelse. Lærerne kan altsaa overhovedet være forskelligt stillede, og de kan ogsaa blive forskelligt stillede efter dette Forslag. Men hvorfor Staten skal udrede mere, end der her foreslaas, er mig ikke ganske klart, thi det forekommer mig, at Staten allerede har vist sig ganske kulant ved dette Forslag og derved aflastet Kommunerne saa meget, som Tilfældet bliver.

Endnu har jeg et Par Bemærkninger at gøre til Hr. Laurits Jensen. Han gav Lovforslaget sin Tilslutning, saa vidt jeg forstod, fordi Erhvervspartiet, som han jo repræsenterer — jeg ved ikke, hvorfor han bruger Udtrykket „vi“ som en Art pluralis majestatis, idet han, saa vidt jeg ved, dog kun er een, selv om han repræsenterer et helt Parti —, er interesseret i, at der skabes en købedygtig og, som han forsigtigt føjede til, betalingsdygtig Tjenestemandstand. Jeg forstaar godt, at der er en Forskel paa købedygtig og betalingsdygtig, men jeg vil dog antage, at det ærede Medlem ikke derigennem vilde antyde, at der hos Tjenestemændene kun skulde være Ønske om at købe, ikke om at betale. Dernæst var Hr. Laurits Jensen mest in-

teresseret i Dragerforeningen i København, som maaske dog staar i et meget løst Forhold til den foreliggende Sag, kun med nogen Vanskelighed drager man den ind under denne. Jeg vil gerne oplyse det ærede Medlem om, at Dragerforeningen er en privat Institution, og med den har Statsbanerne sluttet en Kontrakt, hvorefter man yder den et maanedligt Vederlag for de Ekspeditioner, eller hvad man skal kalde det, som Dragerforeningen udfører ved Togenes Ankomst og Afgang, for hvilke den for øvrigt ogsaa faar Betaling af Publikum. Dette maanedlige Vederlag er forhøjet gentagne Gange i de sidste Aar, men hvad den enkelte Drager oppebærer, har Staten i og for sig ikke det mindste med at gøre. Hvad Dragerforeningen oppebærer af Staten, fordeles af Foreningen blandt dens Medlemmer, og da den overhovedet er en privat Institution, og da vi her forhandler om Statens Tjenestemænd og med dem ligestillede, indser jeg ikke, at Spørgsmaalet har noget med den foreliggende Sag at gøre. Jeg kan naturligvis ikke udtale mig om, hvorvidt det stiller sig helt anderledes for Erhvervspartiet, jeg er ikke i Stand til at bedømme, hvilket Program eller hvilke Anskuelser dette Parti har, men jeg tænker nok, at dette efterhaanden vil blive mig klarere, hvis det ærede Medlem, hver Gang vi forhandler saadanne Sager, tager Ordet og fremsætter for os Erhvervspartiets Mening om dem.

Hr. Asger Karstensen rejste ligesom for Resten ogsaa Hr. Laurits Jensen det Spørgsmaal, om der ikke kunde ydes Dyrtidstillæg til Lotterikollektører. De ærede Herrer, som er nye i Rigsdagen, er ikke opmærksomme paa, at et saadant Dyrtidstillæg ydes dem. (Afbrydelse af Asger Karstensen). I alt Fald ved Hr. Laurits Jensen det ikke. Det ydes gennem Tillægsbevillingsloven. I øvrigt maa jeg sige, hvad Kollektørerne angaar, at en Minister, som har liggende 5 000 Ansøgninger om Kollektioner, af hvilke Ansøgninger i alt Fald en Tiendedel er udmærket vel begrundede, og som tør sige, at der neppe er nogen Folketings- eller Landstingsmand, som ikke har anbefalet mindst 10 Personer — der plejer at være 5—8 Kollektioner ledige om Aaret —, kan ikke være saa interesseret for Kollektørerne, som han maaske burde være. I alt Fald maa man sige, at Tilstrømningen er stor, Ønsket om at faa en saadan Kollektion er overordentligt stærkt i Befolkningen, og Ønsket om at uddele saadanne er overordentligt stærkt hos